

Manole, Manole, meștere Manole

Bragagiu

Sotiei mele Vera.

De unde-apari, femeie, când zidu-mi se prăvale?
Nu mi-ai răspuns odată și eu nu îmi răspund...
Privirea ta îmi rupe din mine-atâta jale
Cât văzu-ți în zidire cu totul îl ascund.

De unde vii molcomă ca-n noapte o lumină
Cu pântecul la gură, cu zâmbetul domol?
Cu orice cărămidă grăbesc s-astup o vină
Însă ea hohotește în sufletul meu gol.

Alături în ruine bisericile pică,
Cetăți și cu palate în colb s-au prefăcut,
Doar mănăstiri de mâna-mi zidite-n cer ridică
O cruce ca un țipăt îndurerat și mut.

În timp orice perete statornicia-și sparge
Și totul se petrece, și toate s-au schimbat,
În piept doar suferința rămâne fără margini
Căci știu că iar veni-vei în zidul meu înalt.

Îmi muruiesc durerea în liniile perfecte,
Sudorile cu lacrimi un bob au devenit,
Supus îți gătesc locul în orișice perete
Ca mai comod să fie mormântul tău zidit.

De ce sosești, nevestă, la mine nechemată?
Lasă să-mi cadă zidul, cu dânsul să dispar...
Blestemul ori iubirea îmi dai de orice dată
Când te așezi tăcută pe tronul de mortar?

De câte ori pe ziduri îmi prăvălisem firea,
Dar lângă ele iarăși și iarăși mă trezesc...
Atunci și vii, iubito, tăcută ca iubirea -
Tu să rămâi zidită - eu alt chin să pornesc!
Victor Bragagiu